

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

*Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αΐων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης*

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΪΟΥ 2019 Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Μνεία Της Του παραλύτου θεραπείας».

Πατρικίου ιερομάρτυρος επισκόπου Προύσης και Των συν αυτώ. Των 13 οσιομαρτύρων μοναχών Της μονής Παναΐας Κανιάρας Κύπρου Των καέντων εν Λευκωσία υπό Των Φράγγων λατινοδόξων.

Έτος 12^ο Τεύχος 527

Ο ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ, Η ΚΟΛΥΜΒΗΘΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Θεολογική και κοινωνική προσέγγιση

(πρωτ. Βασιλείου Ί. Καλλιακμάνη, από τό βιβλίο: ΜΑΘΗΤΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ)

Τό βάπτισμα συνδεόταν στήν ἐκκλησιαστική παράδοση κυρίως μέ τήν ἀγρυπνία τοῦ Πάσχα. Τότε, πλῆθος ἀνθρώπων πού εἶχαν στή διάρκεια τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς κατηχηθεῖ, ἔρχονταν πανηγυρικά διά τοῦ βαπτίσματος στήν Ἐκκλησία. Ἡ λαμπάδα τῶν νεοφώτιστων, πού συνδέεται μέ τήν πασχαλινή λαμπάδα, ἀποτελεῖ σύμβολο τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτός καί τῆς πνευματικῆς ἀναγέννησης τοῦ ἀνθρώπου.

Σύμβολο τῆς μετάβασης ἀπό τή ζωή τοῦ σκότους στή ζωή τοῦ φωτός. Εἶναι δύσκολο στίς μέρες μας νά ἀντιληφθοῦμε τό βαθύ θεολογικό νόημα τῆς εἰσόδου τοῦ ἀνθρώπου στό χῶρο τῆς χάριτος. Κι αὐτό, διότι τό βάπτισμα ἔγινε ἀπλῶς ἕνα καλό ἔθιμο, ἕνα πολιτιστικό αὐτονόητο γιά βρέφη, συχνά χωρίς πνευματική προοπτική.

Ἴσως δέ γίνεται εὐρύτερα ἀντιληπτό, ὅτι ἡ εἴσοδος στό ἁγιασμένο ὕδωρ τῆς κολυμβήθρας χαριτώνει τόν ἄνθρωπο καί δραστηριοποιεῖ ὅλες τίς ψυχικές του δυνάμεις γιά τόν πολύμορφο πνευματικό ἀγώνα. Δέν κατανοεῖται ἐπίσης, ὅτι ἡ ἔνταξη αὐτή

ἀποσπᾶ ἀπό τή μοναξιά καί φέρει σέ κοινωνία τούς ἀνθρώπους μέ τόν Χριστό καί μεταξύ τους. Τούς καθιστᾶ ὄντως ἀδελφούς ἐν Χριστῷ. Καί λέγονται αὐτά, διότι τίς ἀνοιξιάτικες αὐ-τέες μέρες γίνονται στούς ἐνοριακοὺς ναοὺς πολλές βαπτίσεις νηπίων καί σύμφωνα μέ ἐπίσημες στατιστικές, πάνω ἀπό τό 90% τοῦ ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ βαπτίζει τά παιδιά του. Πῶς τώρα φθάνουμε στό σημεῖο, ἐνῶ οἱ νέοι ἀποτελοῦν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, νά μήν «πᾶνε στήν Ἐκκλησία», δύσκολα ἐρμηνεύεται.

Ἔσα εἰπώθηκαν πιό πάνω γιά τό βάπτισμα, μποροῦν νά συνδεθοῦν μέ τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα (Ἰωάν. 5, 1-15). Ἡ σύνδεση αὐτή ἐξάλλου ἀπαντᾷ τόσο στήν ὑμνολογία ὅσο καί στήν πατερική σκέψη καί θεολογία. Ἡ προβατική κολυμβήθρα ἦταν τύπος τῆς κολυμβήθρας τοῦ ἀγίου βαπτίσματος, γράφει ὁ Ζιγαβηνός. Καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι τότε, μόνο ἓνας εἶχε τή δυνατότητα νά θεραπευθεῖ, ἐνῶ στό βάπτισμα τῆς Ἐκκλησίας «*κᾶν ἡ οἰκουμένη πᾶσα ἔλθῃ, ἡ χάρις οὐκ ἀναλίσκεται*». Καί πράγματι ἡ χάρις εἶναι ἀνεξάντλητη, ἀρκεῖ ὁ χριστιανός νά ἀνταποκρίνεται στήν ἔλευση τῆς χάριτος καί μέ ἐπίγνωση νά ζεῖ σέ κοινωνία μέ τούς ἄλλους τό μυστήριό τῆς πίστεως.

Ἢταν βιώνεται ἡ ἐκκλησιαστική ἐνότητα ὡς σχέση καί κοινωνία, ὡς ἄρση τοῦ σταυροῦ τοῦ ἄλλου, ὡς συμμετοχή στό πρόβλημα, στόν πόνο καί στή θλίψη, τότε παραμερίζεται ἡ μοναξιά καί γεμίζει ἡ κοινωνία ἀπό ἀνθρώπους. Ἢταν ὅμως καλλιιεργεῖται στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο ἡ ἀτομική εὐσέβεια, αὐτή διαχέεται καί στήν κοινωνία ὡς ἀτομισμός καί ὡς συμφεροντολογικός ἐγκεντρισμός. Τότε ψάχνουμε ἀνθρώπους καί δέν τούς βρίσκουμε. Ἀναζητοῦμε ἀνθρωπιά καί αὐτή ἔχει ξεθωριάσει. Ἢπότε, βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος ἡ μοναξιά καί ἡ ἀπελπισία.

Ἢ Χριστός ὡς θεάνθρωπος ἀποτελεῖ πρότυπο αὐθεντικοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἦλθε στόν κόσμο γιά νά διακονηθεῖ, ἀλλά νά διακονήσῃ καί νά προσφέρει τή ζωή Του γιά τή σωτηρία τοῦ δημιουργήματός Του. Ἢμως, σέβεται τήν ἐλευθερία καί τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἐπεμβαίνει βίαια στή ζωή του. Ἢκόμη καί γιά τό δῶρο τῆς ὑγείας ρωτᾷ: «*Θέλεις ὑγίης γενέσθαι;*». Μιά ἐρώτηση μάλλον περιττή γιά κάποιον πού περίμενε τριάνα ὀκτώ ἔτη. Κι ὅμως, ἡ ἀπάντηση ἀποκαλύπτει τό πρόβλημα τοῦ παραλύτου, ὁ ὁποῖος εἶχε δεχθεῖ μοιρολατρικά τήν κατάστασή του καί δέν εἶχε τό κουράγιο καί τήν ἐλπίδα νά σηκωθεῖ, γιά νά εἰσέλθῃ στά ἰαματικά νερά.

Φαίνεται ὅτι δέν ἦταν μόνο σωματικά ἀλλά καί ψυχικά παράλυτος. Ἢντί λοιπόν μέ πόθο καί λαχτάρα νά ἀπαντήσῃ, «*ναί Κύριε, θέλω νά γίνω καλά*», μεταθέτει τό πρόβλημα λέγοντας: «*Δέν ἔχω ἀνθρώπο νά μέ βάλῃ στή δεξιαμένη, ὅταν ταραχθοῦν τά νερά*». Κι ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἀνατρέποντας τή λογική τῆς ἀπελπισίας τοῦ λέγει: «*Σήκω πάνω, πάρε τό κρεβάτι σου καί περπάτα*». Κι ἀμέσως ἐγινε ὑγίης, πῆρε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Δέ χρειάζεται νά σχολιασθεῖ ὁ φθόνος καί ἡ τυπολατρία τῶν θρησκευτικῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων γιά τή δῆθεν παράβαση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Ἢς ἐστιασθεῖ ἡ προσοχή μας στήν εὐθύνη τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στά νεοβαπτιζόμενα παιδιά.

Χαρά Θεοῦ κατά τήν ἡμέρα πού βαπτίζεται στά ἁγιασμένα νερά ἓνα νέο μέλος, κατά κανόνα μικρό παιδί, καί εἰσέρχεται στήν Ἐκκλησία. Συμμετέχουμε πλῆθος ἀνθρώπων: κληρικοί, ἀνάδοχοι, συγγενεῖς, φίλοι, γείτονες, συνάδελφοι καί γνωστοί. Ἢ ἀτμόσφαιρα πανηγυρική, συγκινητική καί εὐφρόσυνη. Ἢλοι δίδουμε εὐχές καί χαιρόμαστε τή μεγάλη αὐτή στιγμή. Ἢλλά μήπως αὐτό κρατᾷ μόνο λίγες ὥρες; Ποῦ εἶμαστε ἀλήθεια ὅλοι ἐμεῖς, ὅταν τό παιδί αὐτό ἀρχίζει νά ἀντιμετωπίζει τή μοναξιά, τήν ἐφηβική

μελαγχολία, τό ἄγχος τῆς ζωῆς, τίς ἐσωτερικές συγκρούσεις, τά ἀδιέξοδα καί τίς πρῶτες ἀπογοητεύσεις; Εἴμαστε δίπλα του ὡς ἄνθρωποι ἢ ὡς κριτές καί τιμητές; Εἶναι λυπηρό στή σημερινή κοινωνία, νέα παιδιά νά παραλύουν ψυχικά καί νά φωνάζουν «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Ἄς σκεφθοῦμε σοβαρά τήν εὐθύνη μας, ἐπαναφέροντας στήν κοινωνία τήν ἀνθρωπιά μέ ἀναφορά στό Θεάνθρωπο Χριστό, τόν Ἀναστημένο Κύριο.

Ἡ γενοκτονία των Ποντίων

(<http://www.pontos-news.gr/pontic-article/3515/i-genoktonia-ton-pontion>)

Πριν ἀπό τον ὄρο «Γενοκτονία» υπήρχε ο ὄρος «Εγκλήματα κατά της Ἀνθρωπότητας». Ἡ γενοκτονία ὡς ὄρος διαμορφώθηκε κυρίως στη δίκη της Νυρεμβέργης το 1945, ὅπου δικάστηκε ἡ ηγεσία των ναζιστῶν εγκληματιῶν του πολέμου. Συγκεκριμένα ο ὄρος σημαίνει τή μεθοδική εξολόθρευση, ολική ἢ μερική, μιας εθνικής, φυλετικής ἢ θρησκευτικής ομάδας. Πρόκειται για ἕνα πρωτογενές ἐγκλημα, το οποίο δεν ἔχει συνάρτηση με πολεμικές συγκρούσεις.

Ο γενοκτόνος δεν εξοντώνει μια ομάδα για κάτι που ἔκανε, ἀλλά για κάτι που εἶναι. Στην περίπτωση των Ἑλλήνων του Πόντου, ἐπειδή ἦταν Ἕλληνες καί χριστιανοί. Το 1915 ἦταν μια χρονιά ὀρόσημο για τον ποντιακό ἐλληνισμό τῆς Μικράς Ἀσίας. Τη χρονιά ἐκείνη, καί ἐνῶ ὅλα τα ευρωπαϊκά κράτη εἶχαν ἐμπλακεῖ στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οὗ Τούρκοι ἐκπόνησαν ἕνα σχέδιο ἐξόντωσης των χριστιανικῶν πληθυσμῶν τῆς Μικράς Ἀσίας. Τον Ιούνιο πραγματοποιήθηκε ἡ ἐξορία καί στη συνέχεια ἡ σφαγή των Ἀρμενίων, ἐνῶ ἀρχίζουν οὗ πρῶτες βιαιοπραγίες ἐναντίον του ποντιακοῦ στοιχείου. Τον Δεκέμβριο του 1916 ἐκπονήθηκε ἀπό τούς Τούρκους στρατηγούς Ἐμβέρ καί Ταλαάτ σχέδιο ἐξόντωσης του ἀμαχου ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ του Πόντου που προέβλεπε «Ἄμεση ἐξόντωση μόνον των ἀνδρῶν των πόλεων ἀπό 16 ἔως 60 ἐτῶν καί γενική ἐξορία ὅλων των ἀνδρῶν καί γυναικόπαιδων των χωριῶν στα ἐνδότερα τῆς Ἀνατολῆς με πρόγραμμα σφαγῆς καί ἐξόντωσης».

Το πρόγραμμα ξεκίνησε 15 ἡμέρες ἀργότερα καί ἐφαρμόστηκε κυρίως στις περιοχές τῆς Σαμψούντας καί τῆς Πάφρας. Ἡ περιοχή τῆς Τραπεζοῦντας εἶχε γλιτώσει ἀπό τή μανία των Τούρκων διότι [εἶχε καταληφθεῖ τον Ἀπρίλιο του 1916 ἀπό τον ρωσικό στρατό](#). Ὅταν ὅμως οὗ Ρῶσοι ἐγκατέλειψαν τήν πόλη τον Φεβρουάριο του 1918, τότε ο μισός περίπου πληθυσμός τῆς περιοχῆς ἐγκατέλειψε τις ἐστίες του καί ἀκολούθησε τον ρωσικό στρατό κατά τήν υποχώρησή του. Οὗ περισσότεροι ἀπό τούς πρόσφυγες ἐγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Καυκάσου καί των παραλίων τῆς Γεωργίας.

Οὗ Πόντιοι πίστεψαν ὅτι το τέλος του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου θα ἔφερνε καί ὀριστικό τέρμα στα δεινά τούς, ἀλλά διαψεύσθηκαν. Οὗ ἐκκλήσεις τούς για να συμπεριληφθοῦν στο ἐλληνικό κράτος δεν εἰσακούστηκαν ἀπό τον Ἐλευθέριο Βενιζέλο, ο οποίος θεωροῦσε ὅτι ο Πόντος ἦταν πολύ ἀπομακρυσμένος ἀπό τις ὑπόλοιπες ἐλληνικές περιοχές με ἀποτέλεσμα να εἶναι ἀδύνατη ἡ υπεράσπισή του ἀπό τις τουρκικές ἐπιδρομές. Σε ἀντάλλαγμα πρότεινε να προχωρήσουν οὗ Πόντιοι στη δημιουργία μιας ὀμοσπονδίας με τούς Ἀρμένιους, καί πράγματι ο ἀρχιεπίσκοπος Τραπεζοῦντας [Χρῦσανθος Φιλιππίδης](#) καί

ο πρόεδρος των Αρμενίων Αλέξανδρος Χατισιάν υπέγραψαν τον Ιανουάριο του 1920 συμφωνία για τη δημιουργία ποντοαρμενικού κράτους.

Όμως τον Νοέμβριο του 1920 ο αρμενικός στρατός ηττήθηκε στο Ερζερούμ από τις δυνάμεις του Κεμάλ με αποτέλεσμα να συνθηκολογήσουν οι Αρμένιοι και να μείνουν οι Πόντιοι μόνοι τους. Έκτοτε και μέχρι τον Αύγουστο του 1922 ο Κεμάλ, έχοντας εκκαθαρίσει τα δευτερεύοντα μέτωπα στη Μικρά Ασία, προχώρησε ανενόχλητος στη σταδιακή εξόντωση του ποντιακού ελληνισμού. Οι πόλεις και τα χωριά κάηκαν, οι χωρικοί σφάχτηκαν, ατιμάστηκαν, εξορίστηκαν ή έφευγαν ομαδικά στα δάση και στα βουνά. Όσοι άνδρες συλλαμβάνονταν προωθούνταν στο εσωτερικό της Μικράς Ασίας. Υπολογίζεται ότι στο διάστημα 1914-1922 εξοντώθηκαν περίπου 200.000 Πόντιοι.

Οι Τούρκοι εκτόπιζαν και εξόριζαν τους Έλληνες μέσα στην βαρύτερη κακοκαιρία, χωρίς να τους επιτρέπουν να παραλάβουν ούτε τρόφιμα ούτε στρώματα. Τα κυβερνητικά όργανα που συνόδευαν τους εκτοπιζόμενους δεν επέτρεπαν στα θύματά τους να σταθμεύουν σε κατοικημένα μέρη, αλλά μόνο σε μέρη έρημα και εκτεθειμένα στις χειμερινές συνθήκες. Ο σκοπός ήταν διπλός: πρώτα να μην μπορούν να στεγασθούν και έπειτα να μην μπορούν να αγοράσουν τρόφιμα. Δεν επέτρεπαν για κανένα λόγο να δώσουν βοήθεια στους γέρους γονείς ή στα ανήλικα παιδιά και στους αρρώστους, οι οποίοι εγκαταλείπονταν στα φαράγγια και στα δάση και πέθαιναν από την πείνα ή αποτελειώνονταν από την λόγχη των Τούρκων.

Σε διάφορα μέρη της χώρας ιδρύθηκαν λουτρώνες δήθεν για στρατιωτικούς λόγους. Τα κυβερνητικά και αστυνομικά όργανα που οδηγούσαν τους μετατοπιζόμενους εξανάγκαζαν τους δυστυχείς για λόγους δήθεν υγιεινής να λουστούν. Έβαζαν κατά εκατοντάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά στα λουτρά, γυμνούς, με θερμοκρασία 40 βαθμών. Τα ενδύματα των δυστυχών λεηλατούνταν. Όταν έβγαιναν από το λουτρό, τους εξανάγκαζαν να παρατάσσονται στο χιόνι και με θερμοκρασία κάτω του μηδενός και να περιμένουν επίσκεψη του αστυνόμου για καταμέτρηση, ο οποίος ποτέ δεν ερχόταν πριν από μία ώρα. Έπειτα άλλη μία ώρα περίμεναν τον γιατρό για ιατρική επιθεώρηση. Κατά την επιθεώρηση χαρακτηρίζονταν άρρωστοι οι νεότεροι και υγιέστεροι, οι οποίοι θανατώνονταν κατά την αποστολή στο νοσοκομείο.

Από την έκρηξη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου (1914) ως τη Μικρασιατική Καταστροφή (1922), οι Νεότουρκοι με τα σκληρά μέτρα που έλαβαν εναντίον των Ελλήνων του Πόντου με τη μέθοδο των εξοριών, βιασμών, σφαγών, εξανδραποδισμών και απαγχονισμών (κατά τον [Πανάρετο Τοπαλίδη](#)) εξόντωσαν:

α. κατά την περίοδο 1914-1918	170.576 Ποντίους
β. κατά την περίοδο 1918-1922	119.122 Ποντίους
συνολικά	289.698 Ποντίους

Ποσοστό δηλαδή 41,56% σε σύνολο 697.000 Ελλήνων κατοίκων, ενώ κατά τον Γ. Βαλαβάνη οι απώλειες των Ποντίων σύμφωνα με τη Μαύρη Βίβλο του Κεντρικού Συμβουλίου των Ποντίων στην Αθήνα ανέρχονται σε 303.238 ως το 1922, και 353.000 ως το Μάρτιο του 1924, ποσοστό που ξεπερνά το 50% του ολικού πληθυσμού των Ελλήνων του Πόντου.